

De spiegel

Ik kijk in de spiegel en haat wat ik zie. Die reebruine ogen en volle lippen in dat hartvormige gezicht, omringd door lang, dik, rossig krulhaar. Ik zie eruit als een *damsel in distress* uit zo'n damesroman-netje van Mona, wachtend op de held, de prins op het witte paard, die haar komt redden. *En ze leefden nog lang en gelukkig ...*

Gelukkig, dat ben ik de laatste tijd niet vaak geweest, en veel helden ben ik niet tegengekomen. Schurken wel. En nu?

Ik leg het icepack op mijn toilettafel en raak mijn wang zachtjes aan. Hij ziet rood en klopt een beetje. Ik verstop hem onder een dikke laag concealer en blush. Mijn lippen verberg ik onder een dikke laag koraalrode lippenstift, en mijn ogen onder lange, zwarte nepwimpers. Even moet ik aan mijn opa denken: zit mijn jasje goed, zit m'n dasje goed, opa gaat op pad. Was het maar zo leuk.

Hoe ben ik eigenlijk in deze situatie terechtgekomen?

Het was Guido. De eerste keer dat ik hem zag werd ik getroffen door zijn succes, zijn zelfvertrouwen, de manier waarop hij mensen aansprak, naar hen lachte, zich makkelijk tussen de menigte door bewoog ... als een tijger, een roofdier. Had ik maar meer aandacht gehad voor die eerste indruk, maar ik was verdoofd, had me laten verblinden. Ik voelde me vereerd dat iemand als hij aandacht had voor mij. Bovendien, er is iets in mij dat zich altijd aangetrokken

voelt door gevaar, door spanning ... En spannend was het zeker, in het begin dan. Stiekem afspreken, uit huis glippen, liegen tegen mijn vader, tegen Mona ... 'Ik blijf dit weekend bij Emine slapen,' terwijl ik in werkelijkheid met Guido in Amsterdam ging stappen. Ik vond dat ik het recht had om dat te doen, ik was achttien! Oud en wijs genoeg ...

Toen Cassie zei dat ze het aan papa zou vertellen, heb ik haar eerst omgekocht en later bedreigd. Had ik dat maar niet gedaan; ze had gelijk. Wat ik deed was gevaarlijk, al vertelde ik mezelf van niet.

Guido nam me mee naar feestjes, overlaadde me met geschenken en met complimenten en stelde me voor aan mensen die mij konden helpen met mijn grote droom: een ster worden. Hij liet me voor hen zingen en paraderen, liet me stralen zonder er iets voor terug te willen. Tenminste, dat dacht ik, tot hij me twee maanden geleden meenam naar de club. Ik dacht dat het een jazzclub zou zijn, zoals bij mijn andere optredens, en dat ik daar zou zingen. Eenmaal binnen zag ik haast alleen maar mannen. De meisjes liepen in glitterpakjes – meer lapjes dan kledingstuk – en brachten drankjes rond. Ze draaiden met hun billen en hun borsten, en lachten de mannen toe alsof hun leven ervan afhing.

Misschien deed het dat ook wel.

In mijn kleedkamer lag in plaats van de gebruikelijke lange japon een zilverkleurig strapless cocktailjurkje op me te wachten, naast een azuurblauw drankje en een paar roze hartvormige pillen. Die pillen had ik al eens eerder gezien. De mensen die ze gebruikten keken glazig uit hun ogen en stonden wankel op hun benen. Wat moest ik hiermee? Ik wilde het aan Guido vragen, maar toen ik de

kleedkamer uit wilde lopen stond er een grote vent in een leren jasje voor de deur die me tegenhield. ‘Doe nu maar gewoon,’ was het enige wat hij tegen me zei. ‘Dat is beter voor je. En voor je zusje.’

‘Beter voor mijn zusje? Hoezo?’ vroeg ik, maar ik kreeg geen antwoord. Ik werd er ook niet langs gelaten, dus ging ik de kleedkamer maar weer in.

Ik had geen zin in strapless jurkjes, pillen en mannen. Daarvoor was ik hier niet! Het was vast een misverstand, een vergissing. Ik pakte mijn telefoon en belde Guido. Appte hem. Riep hem. Probeerde nog een keer de deur ... Niets hielp. De gorilla liet me er niet langs en Guido kwam niet.

‘Schiet nu maar op,’ zei de gorilla. ‘Over vijftien minuten moet je op.’

‘Maar ...’

Hij duwde me weer naar binnen.

Wat moest ik doen? Dat jurkje – hoewel het iets beter was dan de pakjes van de andere meisjes – wilde ik niet. Hulp vragen bij mijn vader kon niet meer, die had me het huis uit gezet. Vanwege mijn *wangedrag*, tenminste, dat zei hij vlak voordat hij de deur achter mij dichtgooide. Zelf denk ik eerder dat Mona mij liever niet in haar buurt had. We liggen elkaar niet, niet sinds ze probeerde mama’s plek in te nemen ... Mijn zusje bellen had geen zin, die wilde me inmiddels niet meer kennen. Emine had nooit bestaan, en andere vrienden en vriendinnen had ik niet meer sinds ik met Guido omging. Ik had hen te vaak links laten liggen.

Ik stond er alleen voor.

Ik probeerde door het raam naar buiten te klimmen om te ontsnappen. Ik hing al half buitenboord toen ik twee handen aan mijn

benen voelde trekken. ‘Wat ben jij aan het doen?’ Guido’s stem klonk geamuseerd en boos tegelijk. ‘Niets daarvan! Jij moet optreden.’

‘*Daarin?*’ Ik wees naar het veel te sexy miniding. ‘Dat ga ik never nooit niet doen! Trek het lekker zelf aan!’

Het is maar goed dat blikken niet kunnen doden.

Ik heb tegengestribbeld, geworsteld, getrapt en geslagen, maar binnen vijf minuten zat ik in het cocktailjurkje met een natte doek tegen mijn wang gedrukt en met een mond vol tanden.

Guido verontschuldigde zich, zei dat hij dat nooit meer zou doen, beloofde me hemel en aarde, vertelde dat hij in de problemen zat. Erge problemen. Dat ik hem kon helpen. Dan zou alles goed komen. Nee, niet goed, beter dan goed ...

Ik ben niet van gisteren, over dit soort mooie praatjes had ik al vaker gehoord. Ik zou hier niet aan toegeven, nooit. Totdat ... ‘Die gorilla van je had het over mijn zusje! Wat heeft zij ermee te maken?’

‘Niets, nog niets. En jij alleen kunt ervoor zorgen dat dat zo blijft. Werk mee.’

Ik had geen keus.

Hij reikte mij een glas water aan en dwong me een van de pillen te slikken. Controleerde zelfs of ik hem echt doorgeslikt had! De lul. Niets mooiboy, niets leuke vriend, hij was het roofdier dat ik die eerste keer kort gezien had. Ik moet leren naar mezelf te luisteren ...

Die pil heb ik in mijn kleine badkamer uitgekotst en doorgepoeld, samen met de karige resten van mijn laatste avondmaal.